Fantastic Negrito: el 'blues' del segle XXI

Fantastic Negrito, entre Tomás Salcedo i Uriah Duffy, amb James Small a la bateria, dilluns a la plaça dels Jurats Foto: MANEL LLADÓ.

"Moltes gràcies per escoltar la meva bogeria", va dir Fantastic Negrito per tancar la seva actuació de dilluns a la plaça dels Jurats de Girona, dins del festival Tempo Sota les Estrelles [http://www.tempsotalesestrelles.com] , on el cantant i guitarrista californià, conegut en el registre civil com Xavier Amin Dphrepaulezz (1968), va remarcar que allò que el públic havíem gaudit com un concert –un gran concert!– havia estat per a ell més aviat una teràpia.

Fantastic Negrito [http://www.fantasticnegrito.com] és el flamant guanyador de l'últim Grammy al millor àlbum de blues contemporani, una categoria recuperada justament en aquesta edició, després d'uns anys d'absència en què només hi havia el guardó al millor àlbum de blues, sense especificar si era tradicional o contemporani. En el cas de Fantastic Negrito, el matís era necessari: el seu blues és 100% urbà, elèctric i lliure; blues del segle XXI que respecta les essències però no viu encadenat a les estructures rítmiques i harmòniques d'aquest gènere centenari. El seu debut a Girona en va ser un bon exemple: una dotzena de temes, majoritàriament extrets del premiat The last days of Oakland (2016) –més algun tema anterior com ara An honest man–, tocats en una hora i quart a un ritme endiablat, per denunciar les noves formes d'esclavitud –"En América, mucho trabajo, poquito dinero", va proclamar el cantant amb el seu divertit espanyol de combat– i parlar també de la seva visió de l'amor, que per alguna cosa ("Me llamo Fantastic Negrito!") està a anys llum dels tòpics de la cançó romàntica. Un exemple? Hump through the winter. "¿Tener sexo en invierno?", intentava traduir, amb bona intenció, l'excel·lent guitarrista Tomás Salcedo, d'origen xilè. La banda, tan professional com potent, es completa amb el baixista Uriah Duffy, que va ser membre de Whitesnake; el bateria James Small i el teclista Serlatheo Quinlan. En directe, temes com ara Working poor, The nigga song, Scary woman i Lost in a crowd mostren tota la contundència del blues postindustrial de Fantastic Negrito, amb la seva actitud punk, però també quan canta la tradicional In the pines connecta amb arrels molt profundes.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 26-07-2017 Pàgina 20

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1202153-fantastic-negrito-el-blues-del-segle-xxi.html